

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

Son üç ayda 29 bin esnaf kepenk kapattı

**BAŞKA TÜRLÜ KİMSE
DİNLEMİYOR...**

Karanlıklar içinden gün doğar ya aniden

Uzun süredir aklıma takılan bazı şeyler var. Bazılarının cevabını hiç bilemeyeceğim (Mesela ne zaman öleceğim, ne zaman bir evim olacak gibi), bazılarını ise sadece nasıl olduklarını merak ettiğimden sürekli düşündüğüm... Bunlardan biri, biraz dandik görünse de, o saçma sapan şehir heykellerini kimler düşünüyor? Yani istesen bu kadar saçma sapan şeyler yapamazsın. Vezirköprü'de bir heykel var mesela. Bildiğin çok aşırı dandik çaydanlık yapmış adamlar. Adamlar diyorum ama adam da değil bence. Düz başka bi şeyler... Mağara ressamına çizdirsen çok daha naif, çok daha otantik, çok daha içten bir şey olur. Bu bizimkiler ise bambaşka bir kafanın eseri. Semaver heykelini tasarlayarak ne düşündüler acaba? Vezirköprü'de semaverin hası mı var? Vezirköprü bir çay cenneti mi? En iyi demlik semo VK'de mi? Bilemiyorum ve merak ediyorum.

Merak ettiğim başka bir şey ise bu heykelimsileri tasarlarlarken nasıl bir toplantılar serisi yapılıyor? O toplantılarda olmak istiyorum. Derste azar iştirken gülmemen lazımdır da gülersin ya, onun gibi bi kafası olması o toplantıların... İzmir taraflarında göbeğinden beyaz sıvı akıtan sözde Nasrettin Hoca heykeli var mesela. Her gördüğümde gülüyorum ben. Acaba o heykeli yaparken "Ya öyle bi şey yapalım ki millet otobüste ağzındaki vişne suyunu cama püskürtsün" diye mi düşünülüyor. Bu nedir abbeler? Diyarbakır'daki çatala takılı karpuz dilimi heykeli var mesela... "Şey yapalım... Karpuz yapalım ama solo karpuz olmasın. Bi hareket olsun, bir çatal karpuz diliminden parça alsın, bu heykele bir dinamik getirir. Kim var bunu yapacak? En kötü bunu kim yapabilir? Renklerini görenin içi kalkacak. O derecede kötü yapalım ve herkesin görüp tiksineceği bir meydana koyalım" diye mi düşünüyorlar acaba? Diyarbakır'da zaten şu sıralar kayyum online. Yani zaten kayyum eşe dosta heykelletiyor galiba. Mesela korkunçlu karpuz içindeki Çiftlikbank tosuncuğu temalı heykelle, "Sapık katmerci Kaan" heykeli de onların işi. Ya o katmercinin yüzü nedir öyle. Sokakta görsem bi tırsarım, gasp mı var diye? Ama aslında bu da benim önyargım. Katmerci, her ne kadar size cinsel gözle baksa da iyi bir insanmış, esas oradaki yavşak karpuzun içindeki çaki kılıklı bebeymiş... Zaten iki üstte iki altta dişi var. Dişledi mi eski tren bileti gibi deler elinizi yüzünüzü... Karpuzun içine de vodka doldurmuş, alkollü pislik karpuz Tosuncuk. Hem milletin parasını tokatlıyor, hem de zaten 34 yaşında bir adammış. Karpuzun içinde artık ben diyeyim yol yabıyor, siz deyin lapseki şov... Son olarak altın bilezik heykeli nedir ya? Kayseri'de dev patlıcan yapmışlar. Çünkü neyiz meşhur? Patlıcanımız? Yemeğini filan yapıp satmayalım, biz en iyisi heykelini yapalım diye öyle ortalığa iki patlıcanı bırakıvermişler... Maaşallahı varmış patlıcanın da. Ankara'yı yıllarca idare eden fıskiye reyizin icraatları zaten apayrı bir kopuş. Bi ara çok sevdi Ankara'yı Gundam robotlarla donattı. Bir meydana kol saati heykeli yaptırdı. O da yetmedi Halüs Harikalar Diyarı'ndaki gibi bir dinazor parkı yaptırdı ülkenin başkentine. Hem de bu dinazorlu Gökçeassic Park iflas etti. 750 milyon dolar harcanmış denilene göre. 750 milyon dolarla kaç vatandaş aşılabilir, kaç çocuk yıllarca eğitim alabilir, kaç aç fakir, kimsesiz yardım alabilir.. Ama fıskiye reyiz ve diğer reyizler her zaman anlamsızlık için harcadılar paralarını. Gün doğumuna en yakın zaman en karanlık zamandır. Hava giderek kararıyor, bakalım daha ne kadar karanlıkta kalacağız? Ama önümüzde gün doğumu var, bunu herkes görüyor.

Ünlü bir şairin de dediği gibi:
"Karanlıklar içinden gün doğar ya aniden
Belki öyle can bulur yarım kalan hikayemiz"

ilker altungök

Taocu'dan Süslü'ye

İnsanlık tarihi boyu mücadeleler, devrimler, devinimler sonrasında inceden olgunlaştık,

hep beraber büyüdü, savaştık da, didişsek de kendimize bir takım kodlar belirledik. Evet çok korkunç şeyler yaptık, sayısız soykırımı, pogroma, katliama imza attık, evlat olsa sevilmecek bir hıyar sürüsüyüz dışarıdan bakıldığında ama bir kaç bin yıldır belli bir seviyeyi tutturduk. Tarih devletleri yönetenlerin ya da önemli aktörlerin birbirlerine verdikleri zekice cevaplar, hikmetli hitaplar ve ince dokundurmalarla dolu. Ha bunların yarısından çoğunu sonradan g.tümümüzden uydurmuşuz orası kesin ama bu bile "önde gelenleri" nasıl da idealize ettiğimizin ispatı değildir de nedir, sorarım size?

Ama kısa süre önce bir şey oldu. Şimdi detaylı düşününce mesela sanki ilk sinyali de biz vermişiz gibi zira bu işe sanki Tansu Çiller'in Mesut Yılmaz'a "Taocu Mesut!" demesiyle başladı. Şimdi doğrusu o zamanlar ülkece ayıplamıştık Tansu Çiller'i. Hayır işin garibi, öyle aptalca bir lakap takma (name calling) girişimiydi ki bu, "Taocu ne alaka ya, yok yok, Maocu demek istemiştir, zaten her şeyi birbirine karıştırıyor, Maocu diyecekken Taocu dedi herhâlde," diyenler bile çıktı.

Tabii işin esası, bu ileri derecede gerzekçe lakap

takma işinin arkasında, aralarında Mümtazer Türköne'nin de bulunduğu danışmanların olmasıydı. Yıllar sonra "Ne günlerdi Taocu Mesut günleri," diye sanki iyi b.k yemiş gibi böbürlenerek anlatılır da hem öğrendik hem acıdık adamlara. Büyük iş başarmış gibi anlattıkları şey basbayağı alay konusu oldu da alay ettiğimiz Tansu Çiller'in kendisiydi, koca danışmanların kafa ona basmamış. Hayır aradan yıllar geçti hâlâ Çiller'in Taocu Mesut ifadesinin ne anlama geldiğini bilmiyorum. Düşünün, hiç internete başvurmadan Ben Bilirim yarışmasında şampiyon olan kör kızın adının Hale olduğunu hatırlıyorum ama bunu hatırlamıyorum.

Zaten arkadaş, bu kerameti kendinden menkul uzakdoğu felsefelerinin birbirinden farkını bile anlayamıyoruz, ne olduğu konusunda hiç fikrimiz yok, Taocu Sevişme diye kitap vardı, içinde sevişme geçiyor diye herkes almıştı. Yok canım, o dönem bir cinsel devrim yaşandığından değil, "Bir iki numara kaparız, cüzdanlarımızda bir ömür boyu taşıdığımız prezervatiflere olur a bir kullanma imkanı doğarsa kendimizi gösteririz," diye aldıydı millet. Tabii, "hiç olmadı resimlerine bakarım," demiş de olabilirler. İnternet yok öyle bir durumlar. (Daha doğrusu internet var da sadece ODTÜ'den bir iki oğlan ve Müjde Ar giriyor. Şaka yapmıyorum, gazete arşivlerinde internet aratın, karşınıza çıkacak en eski haberler Müjde Ar'lı olacaktır.)

Yani evet ben de bazı insanları takma ismiyle çağırıyorum ama onlar bunu benimsemiş oluyorlar. Hatta Memo benimsemek bir yana direk soyadı yaptı geziyor. (Umarım Memo'nun emekli ağır ceza

hâkimi babasının soyadının da Tembelçizer olduğunu sanmıyorsunuzdur. Allah için ne suç işlersem işleyeyim, Tembelçizer soyadı bir hâkim beni yargılasa, üstüne bir de kırkdayıp durduğum için mahkemeye saygısızlıktan iki yıl daha yerim.) Her neyse, bu lakap takma işleri bizde pek tutmadı. Kaba bulundu, çirkin bulundu. Doğrusu ülkeyi yönetecek insanların, tenefüste birbirine giren ilkokul piçleri gibi birbirlerine isim takmalarından pek hoşlanmadık.

Sonra Trump diye bir adam çıktı. Arkadaş ne çıkış. Daha aday adaylığı sürecinde önüne gelene isim takmaya başladı: Lying Ted, Sleepy Ben, Low Energy Jeb, Küçük Marco... Öyle bir kere söyleyip geçmiyor, dillere dolanana dek, her münazarada elli kere söylüyor. Resmen çalışmış. Gittiler bu ayıyı aday yaptılar, devam etti: Crooked Hillary, Crazy Bernie, Pocahontas Elizabeth... Önüne gelene lakap taka taka dört yıl ülke yönetti bu hayvan.

Şimdi bakıyorum Türkiye bankacılıkta, e-devlette falan dünyanın pilot ülkesi olduğu gibi bu işte de pilot galiba. Zira gidenler bilir, bankacılık hizmetleri, internet bankacılığında bankamatiklerine Türkiye'nin ortalama 5-10 yıl gerisindedir. E-devlet'i hiç sormayın. Biz E-devletten ışınlanma için denek olma başvurusunda bile bulunabiliyoruz, adamlar ikamet alamıyor.

Bay Kemal, Genel Müdür, Memur Kemal'le başlayan serüven elbette cemaate de sirayet etmeyecek değildi. Süslü'ydü, Düşkün'dü, Çakma'ydı seç beğen al. Taocu dedi diye ciddiyetsizliğiyle dalga geçerken norm oldu.

ÖZER AYDOĞAN

Pelesenk

Gece üç, Galata'nın ünlü Kamondo Merdivenleri'nde Volkan Abi ile oturuyoruz. Volkan Abi uzaktan akrabamız. Ama bugün akraba değil fedai kimliğiyle benimle birlikte. Kimi dik kimi yatay çeşitli fotoğraflardan oluşan "İç Anadolu Bölgesi'nin Ünlü Kabadayları" Youtube videosunda fotoğrafı bulunan bir patronu var. Onun nargile kafelerinden birinde güvenlik Volkan Abi. Sözlüğe baktığımızda fedai için iki tanım çıkıyor: "Yüksek bir ülkü için her türlü tehlikeyi göze alan, ülkü yolunda canını bile

esirgemeyen kimse," ve "Para karşılığında bir kimseyi ya da bar, saz, kumarhane gibi bir yeri koruyan kimse." Volkan Abi'yi bir röportajda bana sorsalar "Hâl hatır için bir kimseyi koruyan, her türlü tehlikeyi göze alan kimse," derdim.

Gecenin bu saatinde bir fedai ile oturmanın en kötü yanı birazdan çeşitli sorunlar yaşama ihtimalinizin yüksek olmasıdır. En kötü ikinci yanı ise bir fedai ile konuşulabilecek konuların çok erken tükenmesidir. Neyse ki saatlerdir beklediğimiz insanlar iş hanından çıktı.

Volkan Abi bugün benim için mikro-influencer dövecek.

Her şey bir hafta önce verdiğim bir röportajla başladı. Biliyorsunuz gerek düşük maliyet gerek azıcık hazırlıkla içerik üretme kolaylığı gibi sebeplerden dolayı binlerce röportaj programı peydah oldu. Mahalledeki esnaftan yasak zamanı polisle münakaşaya giren gence kadar herkesin mesleğine nasıl başladığını, işin pandemide nasıl etkilendiğini, önümüzdeki günlerde yeni projelerinin ne olduğunu öğrendik. Herkes Ayşe Armanlaştı, Okan Bayülgen bile bu işe girdi. Tabii gün başına onlarca röportaj yapılması gerektiğinden, konuk yetiştirilemiyor, ünlü, az ünlü, ünsüz her tecrübeye mikrofona uzatılıyor. Bana bile her gün röportaj teklifi geliyor. Ben de sosyallik olur diye düşünüp hepsini kabul ediyorum. Aslında hayatta bana yöneltilen her soru gibi buna da ilk cevabım hayırdır ama yıllar içinde ilk cevabımı içimden söylemeyi öğrendim. Genelde fena geçmiyor, rezil olmadan atlatıyorum.

Bir hafta önce Instagram'da röportajlar yayınlayan yeni kurulmuş bir oluşum röportaj teklif etti. Genç ve heyecanlı çocuklar... Gidişat olumlu görüldüğü için kabul ettim. Her kabulden sonra olduğu gibi bunda da karnıma ağrılar girdi ve gün boyu sorulabilecek potansiyel sorular üzerine aralıksız düşünmeye başladım. "Nasil başladınız?", "Üç kelimedeki Deniz Göktaş desem?", "Deniz Göktaş'ın olmazsa olmazları neler?", "2008 askeri lise sınavlarında ilk aşamayı geçmenize rağmen neden mülakatlara katılmadınız?"

Cevaplarımı asla beğenemiyor, sürekli kemküm ediyorum. Önce kendimi tanımadığım için sonra ise yeterince iyi ifade edemediğim için özneftle doluyorum. "N'oldu daldınız?"

Açılımı diye başka insanların röportajlarını izliyorum. Olumsuz yorumlara sövenler, aşırı açık ve küfürlü konuşup samimiyet tüneline bodoslama girenler, politik mevzulara girmemek için şehir şehir, parti parti, ülke ülke övenler. Röportaj yapanla kapışanlar ya da kanka olanlar... Sorudan bağımsız kendini açıklayanlar...

Bir kere sorulabilecek soruları düşünmeye başladınız mı, açıkta ihtimal bırakmamaya çalışıyorsunuz. Her şey sorulabilir. Röportajlar denetlenmiyor, bu işin bir mevzuatı yok!

"Ermeni sorunu hakkında ne düşünüyorsunuz?", "Normalde sosyal medyada aktırsınız ama İsa'nın çarması gerilmesinin 2021, yıldönümünde neden sessiz kaldınız?" "Recep Tayyip Erdoğan'la ortak bir müzik grubu kuracak olsanız hangi enstrümanı çalmasını isterdiniz?"

Hırs yaptım. Oraya gittiğimde sorulabilecek bütün kombinasyonlara sahip olmak istedim. Son gün bile uyumak yerine enerji içeceğimi içip eksikleri tamamladım. Patlak gözlerle stüdyoya girdim. Çocuklar doğallık bozulmasın diye selam bile vermeden röportajın kaydına başladılar.

Kafam büyük skandal sonrası Bill Clinton'a sorulan, ikinci dünya savaşı sonrası Churchill'e yöneltilen sorularla doluyken, kamera arkasındaki üç çocuğun gülüşlerine güvenerek açıldıkça açıldım. Her soruya içimden ne geliyorsa öyle cevap verdim. Eve döndükten sonra içimi derin bir huzursuzluk kapladı. Röportaj öncesi soru ihtimallerini düşündüğüm gibi aynı ritimde bu sefer cevaplarım gözümün önüne geliyordu. Kaba kurgu elime geçene kadar gözümde uyku girmedi. Korkumdan kendim izlemeyip eşe dosta sordum. Genel olarak iyiyim ama Joe Biden ve Kartallı rapçi Neşter hakkında ileri geri konuşmuşum. "Biden'i bilmem ama Neşter kafiye şemasıyla dalga geçtiğini görürse bıçaklayabilir." Hemen çocuklarla iletişime geçtim Joe Biden ve Neşter kısımlarının çıkarılmasını talep ettim. İsmail Saymaz gazeteciliği ile Z kuşağı Youtuber provokatifiği karışımı bir cevapla reddedildi. "Biden neyse de Neşter'i lütfen çıkarın." "Olmaz."

Pezevenk-Pelesenk kafiyesiyle dalga geçtiğim için Neşter'in peşime düşmesi korkutucu bir ihtimal. Kartal semti ile evim arasında sadece bir otoban var. Röportaj yayınlandıktan sonra 12-18 yaş küfürbaz Neşter fan kitlesi üzerime üşüşecek, ben de muhtemelen özür metni yayınlacağım. Metnin içinde Kazım Karabekir'in İstiklal Marşı'nın "Hüda-Cüda" kafiyesini "kolay ve millete ait değil" diye eleştirmesini tarihsel örnek olarak vereceğim. Böylece Biden ve Neşter taraftarlarına ek olarak çeşit çeşit toplumsal kesimi de karşıma alacağım. Üzerine düşündükçe nefesim kesilir oldu. Çocukları tekrar aradım, bağırarak silmelerini emrettim. Kabul etmediler. Sona doğru biraz ağladım. Olmadı. İşte bu noktada çocukken de birkaç kere beni kitlesel dayaktan kurtaran Volkan Abi'ye başvurmam kaçınılmazdı.

Merdivenlerin karşısındaki iş hanından bol pantolonları, uzay mekiği şeklindeki dev spor ayakkabılarıyla röportajcı çocuklar çıktı. Volkan Abi ısıklık dikkatlerini çekti. Fedai temposunda merdivenlerden indi. Ben de arkasından cep telefonum düşmesin diye hırkamı tutarak koştum. Çocuklardan videoyu yayınlamamalarını rica ettim. Volkan Abi ricamı destekleyen sesler çıkardı. Çocuklar yayınlamayacaklarını söylediler. Volkan Abi silmelerini istedi. Sonraki gün silceklerini söylediler. Volkan Abi şimdi silmelerini söyledi. Çocuklar harddisk, cloud sistemi vb. teknik detayları Volkan Abi'ye anlattı. Volkan Abi anlamadı. Hep beraber ofise çıktık. Videolar silindi. İyi ki varsın Volkan Abi, umarım masumlara değil sadece başka fedailere zarar veriyorsundur.

CEM GÜVENTÜRK

GÜN İÇİNDE
BİNLERCE BAŞKA
KİŞİ OLSAK DA...

GÜN SONUNDA
KENDİMİZ İÇİN TEK
Bİ KİŞİ OLUP, ANLAMLI
HALE GELMEYE
ÇALIŞIYORUZ.

HAYATTAN NE
İSTEDİĞİMİ DÜŞÜNÜYORDUM...

ÖNCE HAYATTAN HİÇBİR ŞEY
İSTEMİYORMUŞ GİBİ YAPTIM...

HAYATTAN, ANCAK HİÇBİR ŞEY
İSTEMEDİĞİMİZDE MUTLU OLUNABİLECEĞİ
SÖYLENDİ...

SONUNDA HAYATTAN HİÇBİR ŞEY
İSTEMEDİĞİM YENİ Bİ HAYAT İSTEMEK
ZORUNDA KALDIM.

PAZAR

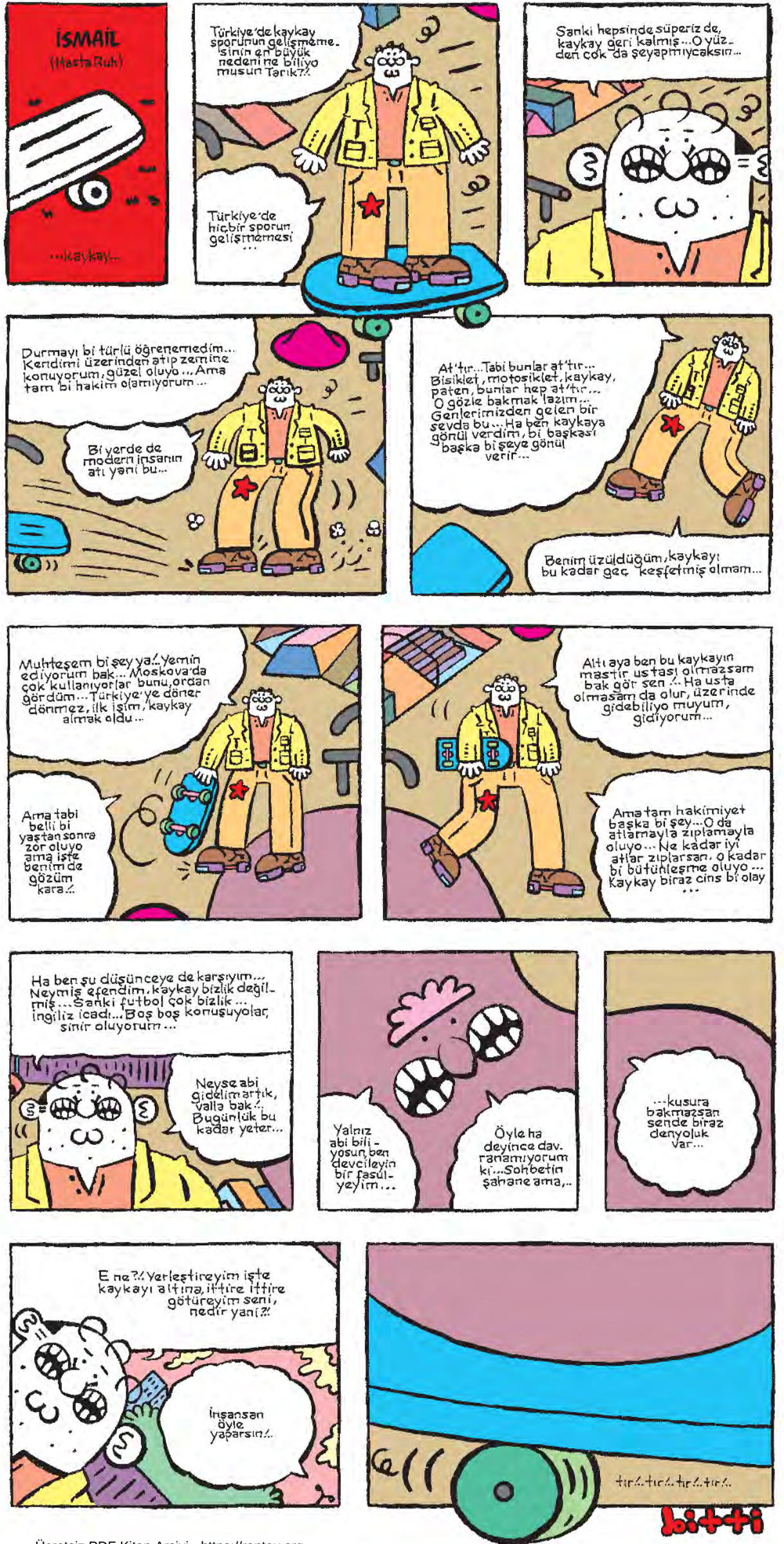
ARINMA GÜNÜ

Üslup tartışmalarına harcadığımız vakitte çok güzel işler yapabiliydik. Dilediğiniz gibi konuştuğunuz, derdinizi herhangi bir kalıba uymadan, eksikliğiyle gediğiyle ama kendi kelimelerinizle anlatabildiğiniz ve yargılanmadığınız bir dünya

hayal edin. Herkesin kamusal figürmüş gibi sorumluluk sahibi bir şekilde kelimelerini seçmeye uğraşmadığı, önce o ses tonunuza bir dikkat etmediğiniz özgür bir dünya... Kolay olmayacağını biliyorum. Sonuçta içinde gücünde olan milyonlarca insan var. Bir takım hiyerarşik yapılar var. Binlerce gözün şahitliğinde kişilik inşa etmeye çalışan gençler var. O yüzden bunu en azından başlangıç için bir etkinlik olarak tasarlasak belki devamı gelebilir. Yani örneğin ayda birle başlayabiliriz. Ayda bir gün dinlemekten utandığınız şarkıları mırıldanarak gezecek, kahve köşelerinde arkadaşınızı dirseğinizle dürtüp kulağına fısıldadığınız ayıp şeyleri topluluk içinde gönlünüzce zikredebileceksiniz. İnsanları şaşıtı, kendi sınırlarını aştığı ve boş bardakların taşıdığı kutlu bir arınma gününden bahsediyorum. Güzel olmaz mı?

Elbette ki böyle lafınızın gittiği yeri düşünmeden geçen bir günün ardından belirli bir miktar tahribatla yüzleşmek zorunda kalacaksınız. Bozulan dostluklar, onarılması güç yaralar meydana gelecek. Ancak bu yaklaşım biçimini toplumun geneline yaymayı başarabilirsek, birbirini ve kendini daha net bir şekilde anlayan, kültür birikiminin el verdiği ölçüde direkt konuşabilen insanlara dönüşebilir, bunu hayatın her alanına da yayabiliriz. Hatta belki iş dünyasına bile adapte edilebilir. Orman kanunlarıyla yönetilen şirketinizde dilediğiniz gibi konuşabildiğinizi düşünün. Yalnızca dil düzeyinde yaşatılmaya çalışılan kibarlık mefhumunun sebep olduğu vakit kaybının ortadan kalkması sektörü de mutlu edecektir. Sektör atılacak akıllı adımlarla ciddi anlamda buna yönelebilir, buna canı gönülden inanıyorum. Harekete geçmeliyiz. Aksi takdirde bir defa geldiğimiz dünyadan gerçekten ne hissettiğimizi, ne istediğimizi anlayıp konuşmadan göçüp gideceğiz ve kendimize yazık edeceğiz. Ota boka alınan hassas kalplerin kabuk bağladığı, dipçik gibi zihinlerin her şartta çarpıştığı, sağlıklı bir toplumdan bahsediyorum. Güzel olmaz mı?

Bir insanın hayatı anlamak konusunda yardım aldığı başka bir takım kişiler olabilir. İlk okul öğretmenleri, büyük yazarlar, ebeveynler, akrabalar, mahalleden bir büyüğünüz. Amcanızdan çok etkilenmiş, ananenizin söyledikleri ışığında kendinize bir yol çizmiş olabilirsiniz. Bu insanların yanında gerçek düşüncelerimizi filtrelerden geçirerek sunmanız ve üslubunuzu da olabildiğince dikkat etmeniz gayet doğaldır. Ancak artık kendini iyi yetiştirmiş, eğitilmiş, bilgi ve birikimiyle yolumuza ışık tutacak insanlar her yerdeler. Bu kadar çok kanaat önderi iyi değil. İyi değil çünkü kendilerini takip eden binler, bu insanların ne düşündüklerini, düşündükleri yere nasıl ulaştıklarını tam olarak anlayamadan taklit etmeye çalışıyorlar. Bu da en rahat şekilde üslupta sahtecilikle olabiliyor. Yani eğer yeterince iyi bir üslubunuz varsa, doğru kelimeleri seçerek konuşuyorsanız bir çok tartışma ortamında hayatta kalabilirsiniz. Gerçekten ne düşündüğünüz, ne hissettiğiniz bilgisinden giderek uzaklaşıp insanlığın ortak kolpa diliyle torunlarınızı sevecek yaşlara erişebilirsiniz. Bunu engellemek mümkün. Değişimden, fikirlerinizle yüzleşmekten korkmayın... Biz nazizane, ev arkadaşısıyla birlikte kısa süre önce bir takım kararlar aldık. Bundan böyle ev içerisinde travmalara yaslanmak yasaklandı örneğin. Çok da iyi gidiyor şükür. Çok zor değil, ayda bir günle başlayalım. Ortaya çıkan sonuç belki tat kaçırarak olsa da gerçeğe yaklaşmamızı sağlayacaktır. Bunu kendini ifade edemeyen, kabuğunu kıramamış, açık konuşabilmek için dublelerce rakı içmek zorunda kalan dostlarımız için yapalım. Daha fazla karaciğer sönmesin, yeni bir söz söylemek için ölmek gerekmesin. Güzel olmaz mı? Teşekkürler.

Bebeğim tarafından semtimizdeki en kaliteli diyetisyene yazdırıldım. Çok uzun zamandır bir yerlere yazdırılmıyordum.

Yaklaşık bir yirmi sene olmuştur herhalde. En son olarak rahmetli babam tarafından kasabamızdaki en kaliteli dershaneye yazdırılmıştım. Babam dershanenin ne kadar kaliteli olduğunu vurguladıkça ben de babama dershanenin kafeteryasında pinpon masası olduğunu vurguladım. Aklıma babama olumlayacak başka bir şey gelmemişti. Zaten dershanedeki zamanım genelde coğrafya hocasıyla pinpon oynayarak ve yenilerek geçti. Zehir gibi bir coğrafyacı ve hırslı bir pinpon oyuncusuydu. Ondan pinponda masa kontrolü ve vücut konumlandırılmasıyla

ilgili çok şey öğrendim ve üniversite sınavında en düşük neti coğrafyadan çıkardım.

Kazandığım taşra üniversitesinin kantininde de pinpon masası olduğunu öğrendiğimde çok sevindim, dershanedeki coğrafya hocamdan öğrendiğim taktiklerle yeni sınıf arkadaşlarımı pinponda mahvettim, kendilerine olan saygılarını yok ettim. Kendime yakın hissettiğim, derslerini ilginç bulduğum hocaları da devamlı pinpon maçına ikna etmeye çalıştım, konuyu devamlı pinpon masasına getirdim. Tüm akademik eğitimimi tek bir çekişmeli pinpon maçıyla halletmek, üzerinde "Sosyal bilimler fakültesi piskoloji bölümü öğrencilerinden Erman Çağlar oynadığı ve kazandığı muazzam pinpon (masa tenisi) maçlarıyla işbu diplomayı almaya hak kazanmıştır. Yolun açık olsun "çekiç el" (pinpon oynadığım rakiplerimin bana taktığı bir takma

isim)" yazan diplomamı alıp evime gitmek ister gibiydim. Eninde sonunda pinpon saplantımın kökeninde babamın "en kaliteli dershane" vurgusunun ve benim en kaliteli dershanenin hakkını veremeyeceğime dair hissettiğim anksiyete ve bunun sonucunda gelen kendini sabote etme / ortadan yok etme arzusunun bir sonucu olduğunu kabullenmem gerekti.

Kaliteyi çok sevmiyorum. Zamanında babama anlatamadım, şimdi bebeğime anlatmaya uğraşıp onun canını sıkamak istemem. Aldığım, sahip olduğum her şeyin biraz kalitesiz olmasına dikkat ederim, benim işime kaliteli şeylerden daha çok yarayacak kalitesizleri seçmeyi iyi bilirim. Plastiği gevrek, markası çincede "gününüz görkemli geçsin" anlamına gelen, menü sistemi anlaşılabilir elektronik cihazlar arasında kendimi evimde hissederim. Pahalı gitarları çalarken gitardan özür dileyişim gelir, sizli bizli olurum, gitara derdimi tam

aktaramam. Zamanın parasıyla ikiyüzlü lıraya aldığım bir gitarım var. Bugünün parasıyla da en fazla ikiyüzlü lira eder. Daha elime aldığım an bana "naber yarr. ğım, öğrendin mi gitar çalmayı?" diye sorar. Gülüşürüz, eğleniriz ve de alt eşofmanlarını giymiş iki iyi arkadaş gibi iyi vakit geçiririz. "Alacaksan en iyisini alacaksın, bir kez alacaksın" diyen insanları biliyorum. Belki siz, bu yazıyı okuyan sevgili okur, siz de öyle düşünüyorsunuz, bilemiyorum. Böyle düşünen insanların biraz sakin olması gerektiğini düşünüyorum, dünya üzerindeki savaşların bitmemesinin, gözyaşlarının dinmemesinin sebebinin böyle düşünen insanlar olduğunu düşünüyorum.

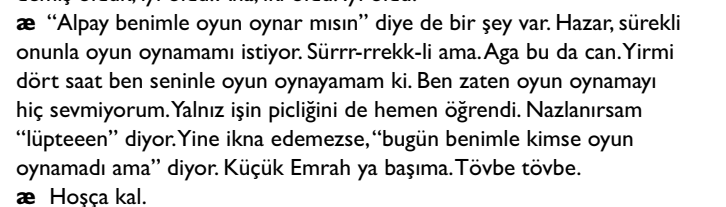
En kaliteli diyetisyene yazdırıldığımı öğrendiğimden beri yemeksepeti puanı 6.2 olan pizzalar yiyorum ve muntazam bir pinpon masası düşünüyorum. Kaliteyi çok sevmiyorum.

Mustafa Satıcı

FURKAN ÖZÇOBAN

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Yarın, yarından sonra bir yarın, bir yarın daha..."

W. Shakespeare

"GÜNDÜZ GÜZELİ" / "BELLE DE JOUR"

Tam kapanmanın son günü. Hava kapalı. Rüzgârlı da. Çırpıntılı palmye püskülleri yazarken önüme baktığım halde yandan kıpır kıpır gözümü alıyor. Balkondaki kumru, sabahın köründe esneye esneye salona girişimi görür görmez daracık balkonun üzerinde ekmek kırıntıları olması gereken ama o anda boş köşesini; tam o noktadaki taşı; olmayan kırıntıları yiyormuş gibi gagalayıp gagalayıp bir de bana bakıyor. Belki anlamadı diye tekrar yapıyor. Yani; "hani burada böyle yiyorduk ya, oluyordu tam burda" demek istiyor. (konuşmayı bilmiyorsa da Pandomim'i...) Hemen içeri koşup ekmek ufalıyorum. Diğer bütün müdavimleri türlü türlü yollarla kaçırdı. Şirret biri. Çeşit çeşit kumrular vardı. Pır pır gelen giden. Artık sadece o var. Bir tek o. Sabahtan gün batana kadar aralıksız hep orada. Yalnız, tam gün batarken "iki evli" biri gibi beni öylece bırakıp evine gidiyor. Bir kere de burada uyusan ya. Yok. Bir metres hüznü...

(başlıktaki "Gündüz Güzeli" bir film den, orada da çok zengin evli bir burjuva kadın, "Catherine Deneuve" gündüzleri, sadece kendi fantezileri için çok lüks bir randevu evinde çalışıyor, akşamları ise kendi evine dönüyordu -bizim kuşu tenzih ederim sadece "geceleri eve dönme" durumu benzerliği, yoksa er kişi mi bir dişi mi onu bile bilmiyorum -Film muhteşemdir yalnız, bu vesile ile; görmemiş olanlar...)

Rüyamda; güya en son, yeni yapılmış, sabırsızlıkla beklediğim bir filmi nihayet izlemeye, sinemaya gidiyoruz. Muşuz yani. Heyecanlıyım. Gece. İyice karanlık hiçbir detay seçemediğim zifiri karanlık, yamuk yumuk bulanık sokaklar.

Ne bir pencere ışığı ne bir sokak lambası. Yokuşlar inişler. Hızlı hızlı. Yaklaştıkça içim içime sığmıyor. Yanımda biri daha var. Hayatım boyu tanıdığım bütün arkadaşlarımın karışımı gibi ama hem de hiçbiri. Herneyse, yolda

William Shakespeare 1564-1616

zaten aklım tamamen sinemada. "Kimdi ya" diye kurcalamıyorum. Geldik. Durduk. Bir de ne görelim sinema dedikleri; bir "bahçe sineması" Kapkaranlık bir ortam. Kapkara bir bina. Yüksek bir duvarın yukarısında ağaçlar ışıklar ampuller. Anlaşıldığı kadarıyla içerisi ışıltı ışıltı. "Koronadan dolayı sadece bahçe sinemasına izin varmış" diyor o gölgeden olma, müphem arkadaşım. Çok rahatsız oluyorum. (Zaten o koca kara binanın kapısı bile yok, bir düz duvar; nasıl olsa girmeyeceğiz ya; gerekmez diye prodüksiyondan kısılmış gibi) Karnım sızlıyor. Olmaz, ben o şekilde seyrederemem, filme yazık olur falan diyorum. İçim bulanıyor. Dönelim.

"Belle de Jour/Gündüz Güzeli" 1967

Ayıldığımı bayıldığımı sandığımı, ahüvah'larla andığım "bahçe sinemaları" hakkında esas, derin fikrim meğer pek bir başka imiş. Çok şaşırdım. Rüyada öyle olur da uyanınca değişir ya... Yok. Değişmedi. Düşündüm

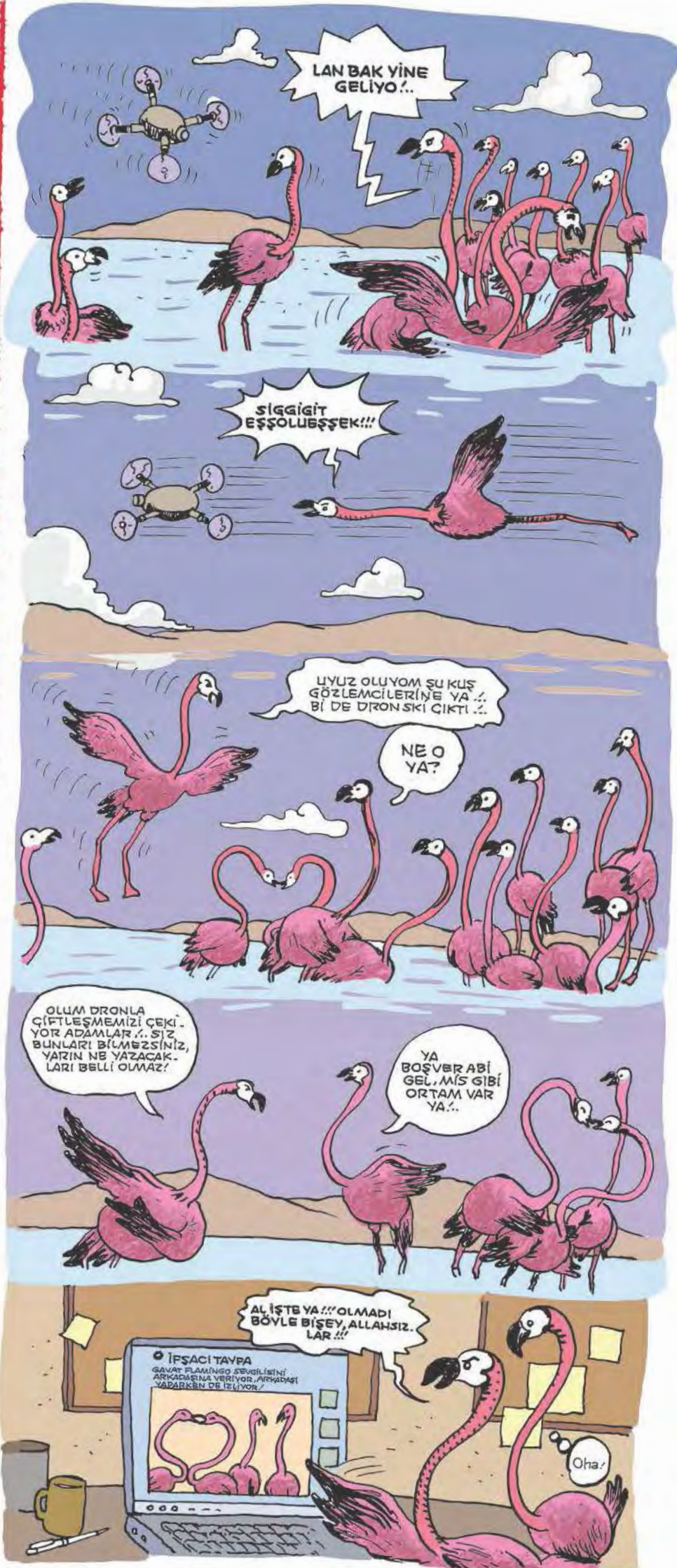
tarttım, fragmanlarından pek heyecanlandığım; pandemi sebebiyle vizyona girememiş o filmlerin hiçbirini bir yazlık sinemada asla görmek istemem.

Yazlık sinema daha ziyade mahalleliyi, gökyüzünü, rüzgârda salınan ağaçları falan da görebileceğin, filmin bahane edildiği bir toplu hava alma bahçeleriymiş. Herneyse, Ne hale geldik. Rüyada bile sinemaya gidilemiyor. Bilinçaltım dahi tıklım tıklık "kısıt" doldu. Demek. Acıklı...

"Movie Theatre" Edward Hopper 1882-1967

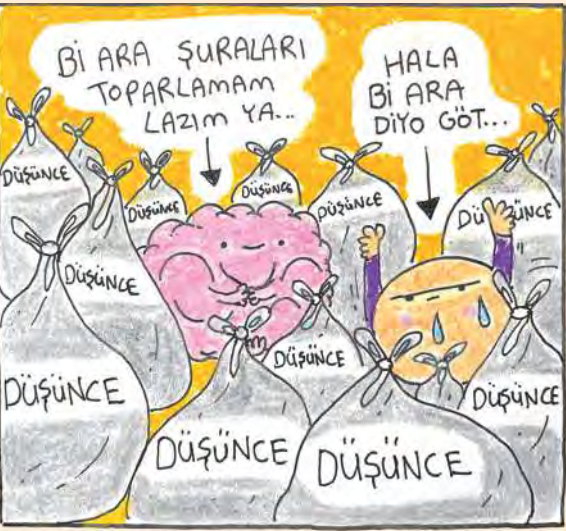
Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

FREUD vs GÜLSEREN.

mert Dolapçioğlu

"Kılda çulda değil marifet, Manayadır itibar-ı rağbet."
-Mehmet Sümbelli

* **Düşünce suçu: Kafalara dikkat!**

* İşini doğru yapan insandan "Hiç Türk gibi değil!" diye bahseden Türklerin yaşadığı güzel yurdum...

* **O ünlü "Sokaktaki Adam", Ören Bayan'la evlensin artık bence...**

* O kadar çok sıradışı olduğunu iddia eden insana maruz kaldım ki, sıradan hasretiyle yanıyorum...

* **Şarlo aylak gezebilisin diye Charlie Chaplin gecesini gündüzüne katıp çalıştı...**

* Yıllar önce, bir türküsünü modernize edilmiş şekliyle dinletmişler Aşık Veysele, yorumu şöyle olmuş: "Ben bunu böyle yapmadıydım!!"

* **Finali "Önemli olan iyi insan olmak!" cümlesiyle bağlanmasa muhtemel tartışmaya gel girme, hiç girme...**

* Karşılaştırmalı Edebiyat: "Sözler, hareketlerin taslaklarıdır!" diyor Meyerhold ve "Gözler, kalbin aynasıdır!" diyor Özbeğin...

* **"Baba" her yerde, "Babası" sadece bizde...**

* Farsı sevmeyip Acem Kızı'nı seven, Arabi sevmeyip Binbir Gece Masalları'nı seven, Amerikalıyı sevmeyip bilardosunu seven bir kavimiz, tanışık severiz ha...

* **"Doğal sayılar kümesindeki doğal sayı kadar, bu sınıfta it var!" demişti lisedeki matematik hocamız Halil Bey...**

* Zamanda yolculuk makinasını yaptım ama daha ilk kullanışında Fransız Devrimi'ne denk geldim, giyotin sanıp parçalandılar canım makinam!

* **Sanki boş kağıt değersizmiş gibi, durmadan 'değerli kağıt' kovalayan da mevcut...**

* Adres tarif edenler, teşekkürü takiben giderken niçin son bir kez daha seslenip bilgi verirler, bunu hiç anlayamadım...

* **Minibüs yazısını sıfır yorumla paylaşıyorum: "Çıplaklığı genç kızlarımıza moda diye yutturanların gözünde şimdi bir zafer parıltısı var!"**

* Amin Maalouf'un Semerkant adlı kitabından öğreniyoruz, matematikteki X, İspanyolcadaki 'xay' kelimesinin kısaltmasıymış, Arapçadan geçmiş ve bildiğimiz 'şey' anlamına gelirmiş. Pek çok eskiye dayanıyor bu beyin göçürmenin tarihi...

* **Düello, işsiz aristokratın; Rus ruleti, lumpen proleterin işi...**

* Günün birinde nedir, günün birinde olmaz da ne zaman olur herhangi bir şey?!

* **Törelerimizde cinayet olacağına, can kurtarma teknikleri olsaydı keşke...**

* "Karşılıklı anlayış" lüks, bir taraf anlayışlıysa, anlayışsız da anlar zaten...

* **Seneler evvel, popüler bir mekanın broşürü geçmişti elime, program aynen şöyleydi: Her gün Ramazan Şenliği, her akşam iftar keyfi, çarşamba Cumhuriyet Bayramı Balosu, cuma Cadılar Bayramı kostüm partisi, cumartesi jazz brunch, pazar barbekü keyfi ve dev ekranda tüm maçlar! Hayatımda daha geniş bir yelpaze görmedim. Mecliste yoktur yahu benzer çoğulculuk!**

* Ha Avusturya-Macaristan, ha Şişli-Mecidiyeköy...

* **Üçüncü sayfalar olmasaydı, felaketler hep ünlülerin başına gelir sanacaktık...**

* Hayatında hiç havuz görmemiş, bir kez havuza girmemiş birçok çocuğa habire havuz problemi sorup duran bir ırkın ahvadiyiz...

* **%70 pamuk, %30 polyester... %70 Orhan Pamuk, %30 Paul Auster...**

* Ülke olarak, askerliğimizi NATO'da yapıyoruz, hem de çooook uzun dönem olarak!

* **Çocuğunu kahvaltıya "Kalk, ye, gene yatarsın!" diye kaldıran eşi bulunmaz halkım...**

* Soğan gibi delikanlı bir sebze, pembeleşinceye kadar kızartılmak yakışmaz!

* **Ne zaman valeyeye 'bacak' dense kafam sıfırlanıyor...**

* Noel Baba'dan karşılıksız hediye bekleyeceğime, Nasreddin Hoca'ma parayı, çalarım düdüğü be canımın içi!

* **Evrakta sahtecilik, tümünden sahte evrağa göre daha mı hafif suç ya da bana mı ne?**

* Çocukken "Bozlak nedir" diye sormuş Neşet Ertaş babasına, Muharrem Ertaş'ın cevabı şöyle olmuş: "Bozlak, gökyüzüne atılmış bir çiğlıktır!" Gökyüzündeki ustalara selam...

* **Birinci Eski: Madde bayıltır bazan / Bazan natural sızma / Bu benim tabiatım / Bana kız / Tabiata kızma...**

* Emekle efendiliğin, siyahla beyazın eşsiz uyumu, Şampiyon Beşiktaşımızı kalpten kutlarım...

**Bayilerde
marketlerde**

ÇIKTI!

www.uykusuzdukkani.com.tr

Ipek Adında Bir Çocuk

1 yaşındaki bir çocuğun ilgiye olan açlığını anlıyor ve haddinden fazla ilgi gösteriyorum. Fakat hiçbir şekilde yüz bulamıyorum. Attığım tüm adimler karşılıksız kalıyor. İsmi İpek olan bu sevimli çocukla az önce tanıştık. Bu yaştaki çocuklar beni hemen kabul edemiyorlar. Küçük zihinlerinde iri yarı, uzun boylu ve sağlam sakallı bir adama yer olamaz, bunu kabul ediyorum. Hoşuna gidebilecek her şeyi deniyorum. Birlikte kediyi sevmeyi teklif ediyorum önce. Kabul etmiyor. Zar zor cümle kuran çocuk "Gitmicem" diyor. Annesi gülüyor. Sayende konuşmayı öğrendi İpek diyor. İsteksiz isteksiz gülüyorum ben de. Kız arkadaşım tutuyor elinden ve birlikte kediyi sevmeye gidiyorlar.

Döndüklerinde masanın üzerindeki eşyaları tek tek herkese dağıtmaya başlıyor İpek. Çok da şaşırılacak bir şey olmayan bu hareketine "Aa bize hediye mi veriyorsun" diyerek abartılı bir şekilde şaşıyor herkes. Ben şaşırmıyorum. Televizyonda oynayan Arabalar 3'e dikkat kesilmiş gibi yapıyorum. Şimşek McQueen hepsini alt eder bunların diyorum. Burada hem ortamdakilere hem de İpek'e güçlü bir mesaj veriyorum aslında. Fakat kimse almıyor mesajımı. İpek'e şaşırmaya devam ediyorlar. Babasının hemen yanında oturuyorum bu arada.

Mumluğu babasına verdikten sonra tekrar masaya yöneliyor çocuk ve masadan bir oyuncak alıp bana getirmesi gerekirken uzun uzun suratıma bakıyor. Bunu donuk bir ifade ile yapıyor üstelik. Sonra kız arkadaşına dönüp gülüyor. Ortamdakilerin kahkahalarına meze olmamam için küçük çocuğun bu oyuncakı bana getirmesi şart. Çünkü sırada ben varım ve bana soracak olursanız eğer bu oyuncakı en çok ben hak ediyorum.

Maalesef hak ettiğim oyuncak getirilmiyor. İpek, sırayı bozup yeniden başa dönüyor ve oyuncakı annesine götürüyor. Ortamdakiler bir kez daha kahkaha atıyor. Şimşek McQueen'in sonuncusu mu bu diyorum. Bu gereksiz soruma kimse cevap vermiyor. O andan itibaren 1 yaşındaki bu çocukla gözle görülmeleyen bir husumet oluşuyor aramızda. Yaptığı hiçbir şeye şaşırmıyor ve Şimşek McQueen'i daha da dikkatli izlemeye başlıyorum. O an düzgün bir Türkçe ile şiirler okuyup şarkılar

söylese dahi Şimşek McQueen'i izlemeye devam edeceğimden eminim.

Bir süre sonra yemek masası hazır ediliyor ve yemeğe oturuyoruz. Gözler yine çok da sevimli olmayan, sıradan bir çocuk olarak nitelendirdiğim İpek'te. Yaprak sarmasını eline alıp toplamda 4 adet dişile kemirmeye çalışıyor. Kız arkadaşım, "Şuna bakın nasıl da kocaman açıyor ağzını" diyerek ortamdaki herkesi bir kez daha İpek'e bakmaya davet ediyor. Anne ve babası, çocuklarını ilk kez yemek yerken görüyormuş gibi davranarak "Aa nasıl da açılıyor o ağız öyle" diyorlar. Her çocuk böyle yer zaten ne var bu kadar abartılacak diyorum içimden. Televizyon arkamda kaldığı için Şimşek McQueen'i izlemiyorum bu kez.

Bu zayıf anımı fırsat bilen kız arkadaşım, "Abisi baksana İpek'e" diyerek beni daha da zor durumda bırakıyor. İsrarlara dayanamayıp bakıyorum İpek'e. Etrafa gülücükler saçan sevimsiz, göz göze geldiğimiz an tekrar donuk bir surat ifadesi takınıyor. Ortamdakiler bir kez daha gülüyor bana.

Kötü bir hafta sonu geçiriyorum ve genç çift müsaade isteyene kadar devam ediyor bu eğlence. Neyse ki erken kalkıyorlar. Vedalaşmadan son bir kez daha kediyi görmek istiyor İpek. Allah'ım nolur gözler bana çevrilmesin, babası ya da kız arkadaşım götürsün diyorum içimden. Kız arkadaşım denemekten asla vazgeçmiyor. Hayır İpek, baban seni kediyi götüremez, ben de götüremem diyor. Annesi de kafasını sallayarak kediyi götüremeyeceğini anlatmaya çalışıyor. Bir tek ben kalıyorum. Hadi diyor kız arkadaşım.

Hadi Ali Abin götürsün seni tut elinden. Umutsuz ve zoraki tekrar uzatıyorum elimi. Tekrar tekrar reddediliyorum. En büyük zevkinden mahrum kalmaya bile razı çocuk. Yeter ki bu adamın elini tutmayayım diyor. Bunu bakışlarından anlayabiliyorum. Daha fazla ısrar edilmiyor ve nihayet vedalaşıyoruz.

Kanepeye uzanıp derin bir nefes alıyorum. Kız arkadaşım yanıma gelip "Ne kadar akıllı çocuk değil mi" diyor. "Yoo. Normal bir çocuk işte" diyorum. "Olur mu ya nasıl normal? Her şeye akli eriyor maşallah" diyerek İpek'i övmemi istiyor. İnatla övmüyorum. Maşallahı esirgiyorum hasmımdan. Söyleyecek daha çok şeyim var ama bana yakışanı yapıp susuyorum ve büyük bir olgunluk gösteriyorum.

Haftalık Mizah Dergisi | 19 MAYIS 2021 | Sayı: 714

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin

Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL

Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619

Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Bahçelievler-İstanbul 0212 454 32 90 - 0212 454 34 83

Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL:0216 585 90 00

Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 300 TL. Özel kargo teslimatı 420 TL Yurtdışı: Avrupa 120 Euro. Uzakdoğu 150 USD.

IBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Murekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

YALNIZ
DEĞİLSİNİZ!

